

פרנסואז ארנול, הכוכב מפריס, ביקשה בבואה:

"רוצה את גנרל דיין!"

מאת
רותי ורד

את הפסטיבל עליו התריעו בקול אצות גבורה, עמדה לפאר רק כוכבת אחת: פרנסואז ארנול. היא אמנם יחידה, פראנסואז הקטנה, אולם היא מספיק מפורסמת כדי לפתוח יחידה פסטיבל פרובינציאלי מן הסוג שנערך בתל-אביב.

כאשר שמע שגריר צרפת בישראל, אוזן-פייר זילבר ששבוע הסרט הצרפתי, שנערך בחסותו, יתקיים בקולנוע מגדלור הלא ביותר אלגנטי, רתח, לא בלי סיבה. אמנם לפני כשנה נמרחו כמה מריחות מכחול סיידים פה ושם, אולם עדיין אין הוא רפרזנטטיבי במידה מספקת כדי לארח כוכבת זוהרת.

"מצטערים", אמרו המארגנים, "זה כל מה שיכולנו להשיג. בעל קולנוע זון סירב להשאיל את אולמו ובמקום אחר לא יצא."

לא נותר אלא לצפות להתגלות.

היא הופיעה על כבש המטוס, לבושה מעיל פרחי מנומר על גבי חליפת השאגל האפוררה שלה, מחייכת לעבר כל המצלמות, מנפנת בידה הענוגה לכאן ולכאן. המלים הראשונות שאמרה ברדתה מן המטוס: "היי תי רוצה לראות את בן גוריון ואת משה דיין". היא מיהרה להסביר: "אלה הם שני האישים הישראליים הנערצים ביותר בצרפת". כששמעה שדיין שוב איננו לובש את מדי הרמטכ"ל, אמרה: "לא חשוב, הוא בודאי נשאר אותו הנבר".

רצופה עירומים טובים

כאשר התברר כי היא עלי להסתופף בציליה של המדמואל שעות מספר בשבת לפני הצהריים, יותה סקרנותי הטבעית מהולה בחשש. מה, כוכבת כזו, סקסאפילית והכל, שראייתה בשלבים שונים של התפשטות בסרטיה, המתלבשת מן הסתם במיטב בתי האופנה הפאריסיאים, ואשת העולם הידול — זה עושה דברים בלתי נעימים

נוע. שהיא נולדה בקונסטנטינופול, אלז'יר, לאב גנרל קפדן ולאם שחקנית מדוכאת. שהימי רתח, בעזרת האם הטובה את פי האב, ולמדה בקורס דרמטי עד שנתגלתה. היא בת 27. שהיא כיום שחקנית נערצת. וכמעט שאין היא מתערטלת יותר. אין כבר צורך. מאז הופעתה הסנסציונית בנולך לפארית, בו היתה פראנסואז בת 18, שמזמנה ומרררת, ועד להופעתה בהחזלולה, היתה דרכה רצופה עירומים טובים. היא הופיעה בשורת סרטים גרועים וגרועים פחות — בהם "הל קרה לה. היא היתה יצאנית ונימפומנית ונערה עשירה ומפונקת ואלמנה עשרה ומושחתת ורקדנית קנקן ומניקוריסטית, ו" אשה צעירה לבעל זקן ואימפוטנט ועתונאית, וחברת מחתרת. כמעט ברוב סרטיה, נהגו בה בגסות, סטרו על לחייה העגולות, וכדומה.

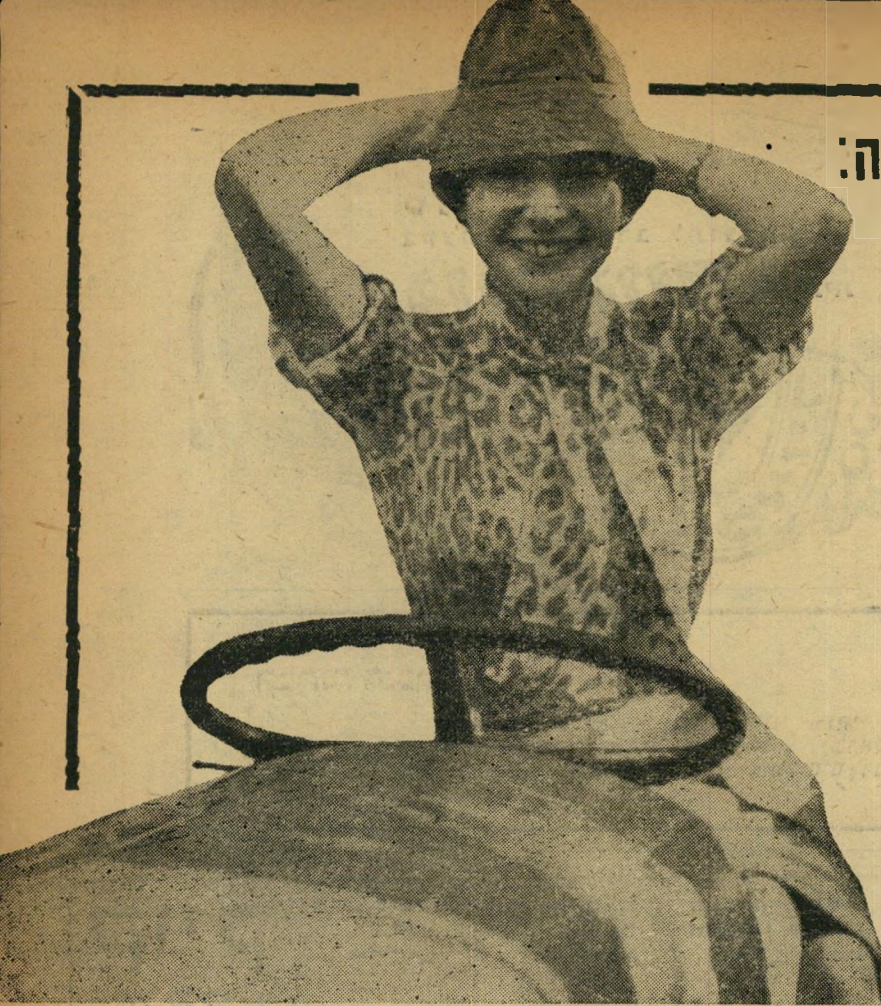
פראנסואז ראש גזר

מזכרונות מאחורי כל זאת, את מצפה לראות אישיות בוטחת, יהירה ונוקשה, אפופה ריח בשמים יקרים, פרחת וקרות, יתלומים ועשרות מחזורים נלהבים.

מה שצעד לקראתנו באולם ההמתנה של מלון דן, הפריח את כל האשליות. היתה זו נערה קטנה-קטנה ודקה-דקה, בעלת שיער כתום-כתום (צבוע), לבושה חליפה דו-חלקית ירוקה סרוגה וחולצת משי מנומרת.

הארנול, בכל הורה, כמעט פרצתי בדמעות כאשר נוכחתי שרגליה המצלמות כל כך הן עקומות במקצת. חיוכה המקסים חושף שיניים צהובות ובלתי ישרות. מישוה בסביבה מיהר לחבר סיסמה: "שיניים צהובות לפראנסואז ארנול / כי היא לא משתמשת בשמנתול". סתם גועלי אחד.

עמדנו הצלם ואנוכי להצטרף אליה בטויל למלון השרון דרך שפיים. במכונית אחת. כאשר הואיל להתיישב לידי, לא ידעתי היכן להסתיר את ידי בעלות הצפרניים הבלתי מטופחות. מבט מהיר אחד גילה שהכוכבת הידועה בציבור כגברת זורזי קראבן — היתה בעלת צפרניים כשלי — אם לא גרועות יותר. כמעט ונישקתי אותה. כמעט ונישקתי גם לקמטוטים סביב עיניה

ראש גזר בכוכב שמבל

היא פרנסואז ארנול, בעלת השיער הגינני הכובע אמנם מלוכלך ומ' שומן, אבל זהו רק שמן למדורת הידידות ישראל-צרפת. העלמה אפילו יושבת על סרקטור.

לתוך עיניה הכתומות כשערה. כשמסתכלים חוק, אפשר להבחין שהעין השמאלית באמת קטנה יותר. "והריסים — אמרי את האמת — הם שלך או לא?" פראנסואז מבטיחה שהם שלה, אפילו מושכת בהם שאראה. ל' פתע נתהחה מצב בו אנו סתם שתי נשים צעירות מפספסות על אלף דברים חסרי חשיבות. היא התחילה כמעט לחקור אותי, לגילי, למצבי המשפחתי, אמרה שהיא דחקה אוהבת עיניים ירוקות ושיער שחור והביעה את הדעה שירוק הולם אותי. לא נעים...

מה זה ז?

במכונית השירח מצעמה את המעטה הדק האחרון של זוהר מפוברק. היא צוקה וויזומה ושוקה את היצירה שגונגה אותה שעה ברדיו. תגובותיה דמו לתגובות תיה של תיירת מהרובוק, ניו-יורק. ברחוב דיונגוף: "כמה הרבה אנשים. פנטסטי!" ליד בניין החעד הפועל "מה זה?" מישוה מסביר לה. "כן, זה באמת נראה מאד סוציאליסטי". היא מחייכת במשובה בעיניה המושחתות. היושב מאחוריה יכול להבחין בהבדלי ה' גחנים בין פניה המאופרים באיפור ורדרד סמין במקצת, לבין צווארה התמיך והלבן. אבל מה זה חשוב, באמת.

הכל מעניין אותה: מה המהירות המתורת בניסיעה. כל הערה מתחילה ומסתיימת ב"פורמידבל!" (עצום). היא מספרת ברצון ש' היא צופה נלהבת של סרטים. מוכן שלא יכולתי שלא לשאלה אם היא רואה סרטים של ב.ב. כאן נתגלתה פראנסואז האשה: "כן. לפעמים" אמרה בנימה פטרונית. "אני מכי' רה אותה מזמן. היא יפה מאד".

אם היתה התרגשותה ברגע שנכנסנו ל' קיבוץ מעושה — אזי פראנסואז היא באמת שחקנית טובה. היא השמיעה קריאות הת' פעלות ידועות למראה השושנים ומשטחי הדשא. קפצה בעליצות על סרקטור משומן, חטפה מן הסרקטוריסט את כובע הטמבל המלוכלך שלו, חיככה אליו, אמרה שלום חמור, הדביקה את כולם ברוחה הטובה ובהינה. העובדה שהיא היתה בטוחה מצלמה היא מקרית בהחלט.

אתהנחנת אל הקהל הנרגש אשר סילא את אולם הקולנוע מגדלור, בפתיחת שבוע הסרט הצר' פתי. "תודה רבה", צייצה בעברית אולפנית.

מרבה בקריאה. קולט, היא הסופרת האהובה עליה ביותר. "איש איננו מסוגל לתאר כמות את היצור המסובך הקרוי אשה", אמרה. "נכון שיש לך עין אחת קטנה מן השנייה, מה שצריך לשתות להן את המראה המושחת האופייני להן?" אני שואלת כשאני צוללת

בחנות אופנה מהודרת בתל-אביב. היא הקצתה כמה שעות לביקור בחיות ולדבריה, הזכירו לה התח' תוניות המעומלנות את תפקידה בפרנץ' קנקן.

המאופרות. פתאום נראתה אשת בשר ודם. עיניים מושחתות

מתנדנדת אינטרמצו בגן משק שפיים, על נדנדה ילדי הקיבוץ. היא יודעת לשלב את רגליה כמו בסרטים.

לכחונן העצמי. עברתי בדיקה קפדנית ליד הראי וכמעט בעטתי בעצמי על שלא הספקתי לסדר את ציפוני ביום ששי. שלא לדבר על השאלה הנצחית מה ללבוש. נזכרתי שאסור לי לשכוח את תולדות חיי, שהלא הם כתובים בכל עתוני הקול-